

Глава 19

ДЕВРИК

Опитах се да разбера до каква степен новата ми студентка ще бъде трън в задника и в крайна сметка останах заинтригуван от нея. Първоначалното ми проучване ме увери, че Лилия е умна и атлетична, а в препоръките ѝ от ковингтънската гимназия твърдяха, че е отличничка на класа си и национален шампион по лека атлетика. Прииска ми се да науча повече.

Все още не бях прочел доклада ѝ за измисления паразит, който ѝ беше осигурил място в класа ми, но в опит да науча повече за нея, накарах секретарката на Липинкот да ми изпрати досието ѝ. После набързо прегледах доклада ѝ и след като прочетох развитието на симптомите, изправих рамене и се намръщих на прочетеното.

Непоносимост към светлина. Силна жажда. Блясък в очите. Моменти на параноя.

Споменаваше се татуировка на пеперуда, точно под пъпа на пациентката, от която тя твърдяла, че се подава малка ръка. Странна заблуда, която често се срещаше сред болелите.

Дори времето на развитие на симптомите съвпаднаше перфектно с ноктисома.

Очевидно познанията ѝ за организма бяха оскъдни, което беше нормално, тъй като малко бе публикувано за него, но наблюденията ѝ на физиологията бяха интересни. В доклада ѝ обаче не попаднах на един от важните симптоми — вониксис. Потъмняването на еритроцитите в по-късния стадий, причинено от крайното изчерпване на кислород заради протеин, който червеите произвеждаха. При разглежданата пациентка се забелязваше треска и мускулна умора и поради това Лилия ѝ беше предписала соли ферум фос, които спомагаха за насищането на клетките с кислород, като по този начин се разрушаваха страничните продукти на протеина. Така тя напълно беше предотвратила вониксиса и навярно бе удължила живота на пациентката си с още две-три седмици.

Забележително.

От време на време се появяваха пациенти, заразени с паразита, но те бяха единични случаи и само на острова. Лекарите на континента, на които не беше известно, че паразитът е човешки патоген, така и не правеха връзката. Как момичето беше попаднало на подобен случай си оставаше загадка. Уилкинс, професорът ѝ от колежа, подозираше, че става въпрос за майка ѝ, след като Лилия не беше идентифицирала пациентката.

Отворих лаптопа и написах името на майка ѝ в търсачката.

Появи се некролог на Франческа Веспертин, в който Лилия беше вписана като жива роднина, заедно с полусестра си Беатрикс. Нямаше снимка. Нито пък друга информация.

Влязох в профила си в „Пат Нет“, който ми даваше неограничен достъп до всички файлове на съдебни лекари и доклади от аутопсии, стига да бяха коректно попълнени. Едно бързо търсене ми осигури картоната на Франческа и след бързо преглеждане на доклада на съдебния лекар установих, че се е самоубила във ваната. Очевидно си беше прерязала вените — нещо, което *не* се срещаше при заразените с ноктисома. Моят опит със заболяването показваше, че болните имат силно чувство за самосъхранение, докато паразитът не бъдеше готов да напусне

тялото и това често водеше до удавяне. При аутопсията не бяха забелязани и други характерни черти.

От прочетеното в доклада на съдебния лекар и този на Лилия бих казал, че става въпрос за две различни жени, но в първия отново се споменаваха същата татуировка на пеперуда, покрита с малки разкъсвания, несъмнено причинени от дращене с нокти. Не познавах съдебния лекар, но ако пациентката имаше всички симптоми, описани от Лилия, то тогава той беше пропуснал очевидни знаци, които са били видими по време на аутопсията. Най-вече костните набраздявания и разлагането на черния дроб.

Зачудих се дали не беше променил доклада си.

Ако отговорът бе *да*, навярно прикриваше нещо.

Загложди ме следното — коя беше Франческа Веспертин и как се бе заразила?

Надявах се Липинкот да не обърне сериозно внимание на доклада на Лилия и да не се впусне в проучване на майка ѝ. Определено няха намерение да споделям откритията си с него. Момичето си спечели място в списъка ми с любопитни въпроси и по този начин тайната ѝ оставаше в сигурни ръце. Поне за известно време.

Мобилният ми телефон завибрира до мен и на дисплея се появи номерът на Лангмор. Намръщих се и вдигнах.

— Доктор Брамвел, извини ме за безпокойството, но тъкмо говорих с доктор Гилкрайст, която ме помоли веднага да отпиша госпожица Веспертин от лекциите и лабораторните ти занятия.

— На какво основание?

— Според нея момичето не е подготвено за предмета и не е изкарало предходния на този предмет. Самият аз смятам, че познанията ѝ по темата са богати, но това е само мое мнение, не искам да ти се меся. Преди да предприема нещо, искам да чуя твоето мнение.

Моето мнение. Идеше ми да се разсмея. Човекът сигурно се пръскаше от яд в момента.

— Да, разбира се — отговорих любезно и потиснах гнева, който опъваше нервите ми. — Позволи ми да споделя мнението си. Доктор Гилкрайст трябва да си държи шибания нос далеч от моята работа. Аз одобрих записването на госпожица Веспертин по моя предмет. Точка. Ако Гилкрайст има проблем с това, може да дойде да ми го каже. В очите.

Тя нямаше да посмее. Не знам как бе събрала куража да се оплаче на Лангмор, освен ако не смяташе, че не ми пука за госпожица Веспертин. Може би щеше да се окаже права, ако ставаше въпрос за друг студент. Но нещо в това момиче ме заинтригува достатъчно, че да се опълча на ръководителя на катедрата.

— Много добре. В такъв случай ще те подкрепя и ще информирам доктор Гилкрайст за решението ти. Благодаря ти за отделеното време.

— Да. Аз също ти благодаря. — Затворих вбесен, че тази жена си беше позволила да действа зад гърба ми. Очевидно все още се сърдеше за случилото се между нас. Беше подъл ход да се опита тихомълком да премахне Лилия от предмета ми. Шибаната ѝ дързост ме жегна и се радвам, че Лангмор постъпи коректно, като ми се обади. Естествено, навярно беше преценил, че ще има сериозни последствия, ако не го направи. Никой не докосваше моето, без след това да има жестоки наказания.

Моят предмет.

Моите изисквания.

Моите студенти.

Несъмнено Лилия Веспертин щеше да е голям трън в задника. Но тя беше *моя* трън в задника.